

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir petii 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Credem în Providența divină

În viața popoarelor ca și în cea a inșilor vin împrejurări cari după cea mai bună logică a dezvoltării naturale trebuie să ducă la o prăbușire a lor, sau în orice caz la o epocă de prelungită suferință. Oricum ai cântări factorii în lucrare și fie că această cântărire ți-ar permite să prevezi ca posibile două sau trei ieșiri din situația dată, ele ți se prezintă la fel de nefavorabile, încât dacă nu vrei să te lași copleșit cu totul de disperare trebuie să-ți pui nădejdea într'un element necunoscut care va da o deslegare deosebită de cele posibile de prevăzut situației care se desfășoară tot mai amenințător. Și de fapt toți oamenii au această nădejde în intervenția unui factor necunoscut în momentele grave. Toți cred practic în Providență, oricât de ateii ar fi teoretic în orele în cari nu simt asupra lor suflarea primejdiei.

Iar asemenea deslegări neprevăzute de logica naturalului se și produc foarte des atât în viața individuală cât și în cea națională și universal-umană.

De câte ori nu se desprind în chip neașteptat petricele de aceea mici, de cari vorbește profetul Daniil, din stânca vre-unui munte provocând în rostogolirea lor catastrofa unor uriași cari nu păreau amenințați de nimic și amenințau toată lumea?

Pe arena istoriei intră mulți factori misterioși, multe puteri neprevăzute. Ea nu se dezvoltă după o logică automată. Nu ca excepție, ci aproape ca regulă cursul ei este altfel decât cel stabilit aprioric pe baza unor legi constante ale naturii.

Aceasta se explică în parte prin faptul că ea nu rezultă numai din lucrarea legilor naturii, ci mai ales din voințele omenești, iar limita între suflet și lumea spirituală superioară care-l inspiră și-l influențează nu se poate stabili cu precizie.

Dar peste ceea ce poate aduce ca necunoscut în dezvoltarea istoriei factorul sufletesc atât de capricios și de nedefinit, suntem siliți să constatăm adesea intervenția unor puteri deosebite nu numai de natură, ci și de sufletul omenească.

Când unui om rătăcind noaptea pe munte i se întâmplă să se oprească la trei pași de o prăpastie și să rămână acolo până dimineața, intervenția unui factor superior nu se poate contesta.

Asemenea cazuri se petrec și în viața popoarelor. Cu deosebire a experimentat neamul nostru puterea de grijă a Providenței. Mic ca număr și așezat între popoare uriașe, la o răspântie deosebit de importantă, logica lucrurilor ar fi dus de mii de ori la strivirea lui sub roțile învâlmășirii și înclătării spre care se chemau inexorabil acele neamuri. Și totuși, din

mila lui Dumnezeu trăim până azi și am împlinit și împlinim unul din cele mai importante roluri de paznici ai Europei, de domolire a valurilor sălbătice ale Asiei nord-orientale.

Mentținerea neamului nostru, încunjuțat din trei laturi de o mare de slavi, iar din alta și prin mijloc de alte primejdii, e o minune a istoriei, un semn al Providenței divine. Așa se explică de ce nu putem fi un neam de oameni orgolioși, de ce nu putem smulge din sufletul poporului credința în Dumnezeu și de ce nu prind la noi acele moderne îndemnuri la aventură, imperialism, tot atâtea ecouri dela neamurile mari cari, în megalomania lor, cred că pot înfăptui prin puterile lor tot ce vreau și nu mai au lipsă de ajutorul lui Dumnezeu.

Bun și frumos lucru e eroismul, dar mai presus de el neamul nostru pune încrederea în Dumnezeu, evlavie și omenia. În poveștile noastre nu e proslăvit titanismul omenească, puterea eroică încrezătoare în sine însăși. Toți uriașii, toți smeii sunt învinși de flăcăiașul credincios, sau de înțelepciunea vre-unui românăș care nu uită granițele smereniei sale.

A dat și viteji neamul nostru, mai mari decât alte neamuri cari ne înconjoară. Dar toți au fost viteji ai credinței, viteji și sfinți în același timp, nu viteji ai aventurii și ai orgoliului cuceritor, nu cavaleri lauduroși, cu cântăreți ai faptelor lor după ei. Din istoria neamului nostru lipsește poza de erou, pentru că e prea covârșitoare conștiința că toate se datoresc ajutorului lui Dumnezeu. Când veneau Sultanii cu armate de câte două sute de mii de oameni, iar dela Miază-noapte pătrundeau în același timp lacomii și orgolioșii noștri vecini, și Voivozii noștri îi băteau cu o mână de oameni, ei vedeau că aci lucrurile au ieșit altfel decât o impunea logica naturală și intervenția lui Dumnezeu le părea prea evidentă ca să nu o recunoască.

Dacă Rusia nu cădea în bolșevism în nici un caz n'am fi putut vedea alipindu-se la trupul Țării Basarabia. Încât oricâte sensuri ar desvălui bolșevizarea Rusiei, între ele trebuie să vedem și un ajutor pe care ni l-a dat Dumnezeu să ne realizăm visul nostru drept și sfânt.

Și odată ce istoria noastră ne este o dovadă neîntreruptă despre grija ce ne-o poartă Providența divină, despre semnele ce țin să le facă Dumnezeu cu noi susținându-ne în ciuda puținătății noastre, și în același timp cu alții în ciuda numărului lor, — să ne mai temem de viitorul neamului?

Ar însemna să ne învârtosăm la vedere, să ne facem vinovați de orbie păcătoasă față de Dumnezeu.

Pastorala de Crăciun a Prea Sfinției Sale Episcopului Nicolae Colan dela Cluj

Iubiții mei fii sufletești,

Frații mei iubii, fiți statornici, fiți neclintăți în credință, sporiți în lucrul Domnului pururea, bine știind că osteneala voastră nu este deșartă întru Domnul. (II Corinteni, 15, 58.)

Cu inimile înălțate de strălucirea și dulceața Praznicului, dăm slavă și mulțumită bunului Părinte ceresc, că ne-a învrednicit să ajungem din nou luminata zi a Nașterii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Simțământul acesta de creștinească slăvire și de recunoscătoare smerenie cu care ne închinăm astăzi Celui născut, după trup, în staulul din Vifleem izvoarește din conștiință, că fiecare zi trăită pe pământ e un dar făcut de Dumnezeu, spre a ne fi prilej de cântă pentru păcatele noastre cele trecute și de bună tocmire a zilelor ce ne sunt rânduite să le mai trăim. Căci viața aceasta nu este decât un popas zbuciumat spre viața de dincolo, o tindă a lăcașului celui mare întru care suntem chemați să ne sălășluim, la vremea sa, spre viitoare veșnică. Pentru că — după cuvântul Scripturii — nu avem aici cetate stătătoare, ci așteptăm pe cea care va să vie (Evrei 13, 14).

După obșteasca știință, nașterea unui prunc este prilej de îndreptățită bucurie în sânul oricărei familii care umblă în căile Domnului. Și aceasta, de bună seamă, nu numai pentru nădejdea părinților, că la bătrânețele lor vor avea — cu voia lui Dumnezeu — un sprijin; nici numai pentru pricina că frații vor vedea în noul născut un nou tovarăș de joacă. Ci fiindcă așa a rânduit bunul Părinte ceresc când a poruncit celor dintâi oameni: Creșteți și vă înmulțiți și stăpâniți pământul.

Cu atât mai firească și mai neasemuită a trebuit să fie bucuria marelui familii a neamului omenească, când, la plinirea vremii, a venit ziua sfântă în care s'a născut Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Căci prin sălășluirea lui Iisus Hristos în ieslea din Vifleem n'a venit în lume

Într'un anume sens suntem și noi un neam ales în acest colț de răspântie al lumii, servind ca certificat al puterii lui Dumnezeu. Dar situația aceasta nu ne-o putem menține decât crezând în El. Nici orgoliul pe temeiul puterilor proprii, dar nici disperarea nu este partea noastră, ci încrederea neclintită a dreptului în brațul Domnului.

Ni se arată grele, zilele de mâne. E necesar să fie acum așa, ca să simțim în chip neîndoelnic mâne că numai Dumnezeu le-a rezolvat atât de favorabil cum nici nu așteptam.

D. STĂNILOAE

vre-un frate al nostru, ci însuși Ziditorul a toate, care chip de rob luând și asemănându-se oamenilor, a petrecut printre oameni, a trăit și a murit printre ei, ca prin preacurata sa jertfă să i izbăvească de sub jugul păcatului și al morții întru care au căzut prin propria lor trufie și neascultare.

De aceea, bătrâni și tineri, bogați și săraci, toți deopotrivă, într'un cuget și într'un glas, preamărim în fiecare an nașterea Domnului, mângându-ne inimile cu dulceața colindelor noastre strămoșești și învârtându-ne bucuria că nu mai suntem robii păcatului și osândiții lui Dumnezeu, ci fiii îndurării cu care Tatăl cel din ceruri — prin jertfa unuia născut Fiului său — iarăși ne-a primit întru ale sale.

Dreptaceea, cântați, fraților, și vă mângâiați cu cântarea: O, Iisuse, nume dulce, ne-ai scăpat prin sfânta cruce, din osânda strămoșească și din moartea diavolească!

Și dacă suntem un singur trup, să fim și un singur duh, una cugetând (Fil. 2, 2) și purtând sarcinile unii altora (Rom. 13, 1) cu frățescă înțelegere și dragoste, silindu-ne a face toate câte sunt bine plăcute lui Dumnezeu și folositoare oamenilor și căutând mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, ca toate celelalte să ni se adaogă nouă (Mat. 6, 33).

Așa să vă siliți a trăi, iubiții mei fii sufletești, nu numai la Crăciun, ci în toate zilele vieții voastre; atunci veți dobândi pacea cugetului vostru și lauda cea dela Dumnezeu. Și nu este fericire mai mare și mai dulce decât aceea pe care ți-o dă pacea cugetului tău și binecuvântarea Tatălui celui din ceruri.

Trufia și nedreptatea vrăjmașului să nu vă întărească spre izbândirea de voi înșivă și spre facere de rău — bine știind că Dumnezeu celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriți le dă har (I Petru 5, 5) și nepierzând niciodată din ochii voștri cei duhovnicești făgăduința dată de Mântuitorul nostru Iisus Hristos: că celce va răbda până la sfârșit, acela se va mântui (Mat. 24, 13).

Drept aceea, să nu se tulbure inima voastră, a celorce pătimiți pe urma prăpădului mare ce s'a abătut asupra pământului; și desnădejdea să nu-și facă locaș în sufletul vostru. Ci mai vârtos vă mângâiați și vă întăriți întru credința că celorce iubesc pe Dumnezeu toate li se lucrează spre bine.

Fiți tari și neclintăți în această credință; și sporiți în lucrul Domnului pururea, bine știind că osteneala voastră nu este deșartă întru Domnul (I Cor. 15, 58), ca să aveți dreptul a nădăjdui și a aștepta nu numai

mai pacea și fericirea veacului acestuia, vestită de sfinții îngeri în noaptea de taină a nașterii Domnului, ci și pacea și fericirea vieții celei veșnice, făgăduite de Dumnezeu prin gura prorocului său Isaia, care zice: Iată, voi zidi cer nou și pământ nou. Nimeni nu și va mai aduce aminte de lucrurile vechi; ci se vor bucura și se vor veseli de ceea ce voi face acum. Căci iată voi întemeia Ierusalimul (cel nou) spre bucurie, și poporul lui spre desfătare. Și mă voi bucura de Ierusalim și mă voi veseli de poporul meu și nu se va mai auzi întru ansul nici plâns, nici țipet, (Isaia 65, 17—19).

Impărtășindu-vă aceste gânduri și bune povătuiri izvorâte din părintească mea grijă și dragoste, rog pe bunul Părinte ceresc să vă învrednicească a petrece sfințele sărbători ale Nașterii Domnului, ca și ale Anului nou și Bobotezii, întru sănătate și bucurie și în toată duhovniceasca îndestulare — și a le ajunge întru mulți fericiti ani.

Darul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi, cu toți.

Al vostru, al tuturor, de tot binele voitor

† NICOLAE episcop

Daruri făcute ostașilor de pe câmpul de luptă

Ni se comunică dela *Consiliul de patronaj al operelor sociale, comitetul județean Sibiu*, următoarele:

În cursul lunii Decembrie 1941, Comitetul județean de patronaj a expediat, în două rânduri, obiecte de lăună în valoare de aproape 2.500.000 lei, pentru ostașii de pe câmpul de luptă.

Ostașii au primit cu mult drag darul făcut de populația Sibiului. A produs o deosebită mulțumire faptul că cetățenii poartă în gândul lor pe luptătorii crucii pentru desrobirea celor asupriți de hoardele bolșevice.

Cu acest prilej se face cunoscut că, în cursul lunii Ianuar 1942, se va pregăti un nou transport de asemenea obiecte de lăună, și astfel sânt rugați toți acei cari doresc să dea contribuția lor în asemenea efecte, ca aceste se primesc la: *Secretariatul Comitetului județean de patronaj* (Prefectura județului Sibiu, camera 22).

Sensul vieții

În mâna atotputernică și înțeleaptă a lui Dumnezeu răul devine instrument spre bine. Așa-i cazul și cu răboiul. Prin pârjolul și întreg cortelul de greutate și suferințe ce-l aduce cu sine, răboiul ne scoate din superficialitate și din platitudine, ne stărnește din comoditate, ne tulbură și ne împresoară cu o neliniște metafizică. Sub cruda lui apăsare, omul — interesat și chinat de propria lui salvare — e retrețit la realitate, recapătă simțul adâncimii și-i readus la eroismul profunzimilor spirituale. În cursul lui, omul trăiește viața mai intens decât oricând, depunând cele mai mari eforturi posibile. Și totuși... rezultatul eforturilor sale e mai mult negativ!...

Constatarea acestei crude realități face pe om să-și pună întrebarea: Ce rost are viața mea aici pe pământ cu toate eforturile ei? Iată, cum răboiul pune acut și grabnic problema sensului vieții și creează o condiție prielnică pentru descifrarea și fixarea sensului adevărat al vieții.

Sensul adevărat al vieții nu ni-l poate descoperi filosofia. Căci filosofia, așa cum o fac cei mai mulți, este de pe marginea existenței și nu din plinul ei, este de pe pământ, pe când sensul plin și autentic al vieții e din ceruri. De cele mai multeori, filosofia face pe om desorientat, pesimist și îngândurat. La pragul de sus, unde s'au prăbușit toate doctrinele și toate filosofile, numai credința poate ajuta și pe cea mai nenorocită viață, dându-i o direcție sănătoasă și izbăvitoare. Numai o filosofie sincer și profund creștină poate să ne dea sensul autentic al vieții; de aceea, în căutarea sensului vieții, să nu ne lăsăm târșiți de luminile rătăcitoare ale rațiunii, ci să îmbinăm armonic rațiunea cu credința.

Increderea oarbă în puterile rațiunii umane a dus, spre finea secolului trecut și începutul celui actual, la antropocentrismul omului modern, care a scos pe Dumnezeu din centrul Universului și al vieții și l-a pus pe om. Urmarea? Îndepărtarea de Dumnezeu, ceea ce a dus la deslănțuirea cumplutului răboiu de astăzi. Nicicând, ca astăzi, nu se verifică mai lămurit și crud adevărul, că fără Dumnezeu omul nu poate face nimic, că departe de El viața noastră-i stearpă și neputincioasă.

Însă ceea ce nu ne poate da rațiunea, ne dă din plin credința. Sub aripile ei călăuzitoare și protectoare, viața se încarcă de sens divin și se umple de dinamism creator. Credința deschide drumul înfinitului și al eternității, iar puterea ei ne urcă până la ceruri.

Divinul din noi nu răspunde decât la chemările ce vin din adâncuri sau coboară din înalturi. Credința ne spune, că rostul nostru pe pământ este cucerirea Transcendenței, este propria noastră mântuire și fericire, care deschide totodată problema înfinitului și a nemuririi. Cerul este aspirația supremă și singura autentică a omului. Existența, înțeleasă ca freamăt spiritual, este năzuința continuă spre înălțimile albastre ale Cerului. Grandoarea omului constă în a voi un singur lucru: Să cucerească Cerul și nemurirea! Unitatea de măsură a eforturilor noastre este Transcendența.

Dorul după cer dinamizează viața spirituală, dându-i totodată relief, conținut și demnitate existențială. Realitatea de toate zilele e banală, mediocră, uneori stupidă, e plictisitoare și deșartă de orice noblețe spirituală. Ea nu merită să fie trăită. Numai evadările pe culmile înalte ale idealului creștin (desăvârșirea și intrarea în veșnicie) dau vieții semnificație și elan. Prin urmare, tensiune continuă spre înălțimile Cerului, acesta-i sensul adevărat al vieții noastre. Nu carpe diem în înțeles de om rob al momentului, ci de întrebuintare a fiecărei clipe pentru eternitate. Nu viață deșartă de orice sens, ci plină de sensul ei autentic, divin: cucerirea veșniciei. Nu lăncezire în „dolce far niente”, ci seriozitate, energie voluntară și încordare. Nu lăsat pradă momentului și nici dus de valul capriciilor, ci ridicarea privirii spre înălțimile cerului.

Poziția sa verticală permite omului să-și ridice privirile deasupra munților și să le îndrepte spre bolta cerului. Toată structura ontologică a omului ne înălțăgează pe om ca un căutător de Dumnezeu. Deci, în sus să tindem toți, căutând fața Tatălui care ne-a creat! E cel mai mare gând ce poate răsări sub tămplă și cel mai curat dor ce poate arde în inimă.

Dar cerul se cucerește numai săvârșind totdeauna binele. Iar binele se realizează urmând lui Hristos până la moarte. Numai cine-L va urma până la moarte, va intra — prin moarte — pe poarta vieții veșnice. De aceea zicea atât de minunat Kirkegaard: „În viață există o singură bucurie fericită: ea constă în a urma pe Hristos; în moarte există numai o ultimă și fericită bucurie: aceea de a urma pe Hristos spre viață”. Deci, dacă voim să indicăm cât mai scurt sensul vieții noastre, atunci spunem: Urmarea lui Hristos.

Însă nu i destul să cunoști calea cea bună, ci trebuie s'o și urmezi. Răboiul ne

arată că nu suntem pe linia adevăratei vieți, căci, cu toate eforturile sale titanice, omenirea nu duce o viață tihnită; dimpotrivă: trăiește momente din cele mai grele și mai sguuitoare. Cauza: depărtarea de Hristos, sensul vieții celei adevărate. De aceea singurul remediu al situației grave, prin care trece azi omenirea, este: revenirea la Hristos.

Să readucem, deci, pe Hristos în centrul vieții noastre; atunci, și numai atunci, fața lumii se va schimba.

Pr. Dr. Corneliu Sârbu

Conferință catehetică a ținut, de curând, preoțimea protopopiatului Jiu, întrunindu-se, sub președinția p. prof. Ion Duma, în parohia Lunca de sus.

În sfânta biserică, după liturghie, a predicat p. protopop, ascultat de numeroși credincioși; ear în școală s'a ținut o lecție model, pentru clasa a 3-a, despre Iov. A predat p. A. Eftimie Lupeni.

După masă a conferențiat p. prof. Teofil Chifa dela Deva, care înapoiat din călătoria misionară basarabeană, a desfășurat ascultătorilor impresiile și constatările din această călătorie în Basarabia și Transnistria. Președintele conferinței a exprimat, în numele preoților, mulțămire și recunoștință I. P. S. Sale mitropolitului Nicolae al Ardealului pentru părinteasca purtare de grijă, nutrită față de cler și popor.

— Conferință catehetică au ținut, de curând, preoții din protopopiatul Devei, sub conducerea părintelui protopop Teofil Chifa. După serviciul religios, din biserică ortodoxă a orașului, a urmat lecția practică ținută într-o sală a Școlii primare de băieți, unde p. Sebastian Domnaru, catehetul ortodox al școlilor primare din Deva și profesor la cursul profesional, a tratat despre Nașterea Domnului. După o oră conferința s'a continuat la prefectura județeană. S'a discutat lecția din religie. După aceasta a vorbit părintele protopop Chifa despre frumoasa misiune din Basarabia și Transnistria, ear la sfârșit părintele Sima a citit darea de seamă despre lucrarea lui G. Antonescu, felul cum se predă religia în școală. La conferință a participat și dl prefect C. Dumitrescu.

A apărut ediția a VI-a din Cântările sfintei liturghii pentru 3 voci egale, foarte ușoară și potrivită pentru corurile școlare primare și secundare. Informații la autor: Timotei Popovici, strada Regina Maria 7, Sibiu.

FOIȘOARA

Figura Mântuitorului

(7) De Pr. Aurel Radu

(A se vedea Nr. 26, 32, 44, 47, 50, 51 din anul 1941)

Această icoană a Mântuitorului își are istoria bogată în peripezii. Ea a fost așezată, la poarta cetății, într-o firidă din zid și a ajuns astfel pentru multă vreme protecătoarea cetății împotriva nenorocirilor. Mai târziu, un strănepot al lui Avgar, restaurând păgânismul în Edesa, episcopul cetății, ca să scape icoana de profanări, după ce a pus o candelă în dreptul ei, a zidit firida în așa fel că nu se mai cunoștea locul ei. Când armatele persane, comandate de regele Cosroes au atacat Edesa, episcopul cetății, pentru a ridica moralul scăzut al populației, sfătuit în vis de Maica Domnului, a scobit zidul dela poarta cetății și găsi acolo intactă icoana Domnului și candela care mai ardea încă în fața ei. Mai află însă că pe cărămida cu care se astupase firida, încă se imprimase chipul Mântuitorului. Cu ajutorul acestei icoane apoi Persii au fost alungați.

Correspondența aceasta a păstrat-o Eusebiu, episcopul Cezareei, în istoria sa bisericească și el a luat-o din arhivele din Edesa, traducând-o în limba greacă. Această corespondență a fost considerată neautentică până în vremea noastră, când cercetări noul arheologice prefind contrariul, — despre aceasta vom vorbi în capitoul unde vom examina chestiunea dacă avem portretul autentic al Mântuitorului.

În ce privește icoana miraculoasă, Eusebiu nu ne spune nimic. De ea se face mențiune prima dată în sec.

al V-lea într'un text siriac, Doctrina Addaei. Aici se spune că Anania a zugrăvit chipul lui Iisus și l-a dus toparului. Începând cu sec. al VIII-lea scriitorii bizantini susțin că icoana se găsea într'adevăr în Edesa, de unde apoi a fost adusă în Constantinopol și așezată în biserică Vloherne din palatul imperial.

În amintirea lui Avgar și a icoanei Mântuitorului, în arta noastră religioasă, avem două urme:

„Năframa sfântă cât și roșatica cărămidă sfântă, jos pe tamburul cupolei și anume: vis a vis una de alta: năframa, la răsărit, cărămida, la apus”. Prin urmare, icoana în care figura Mântuitorului e zugrăvită pe o năframă, din bisericile noastre, nu e altceva decât ilustrarea acestei legende, care a avut adânci repercursiuni în folklor.

În jurul Sighișoarei și în Banat se obișnuiește să se poarte un fel de talismane, numite avgare. Astfel printr-o curioasă evoluție semantică, un nume propriu Avgar, a ajuns în lexicul românesc un nume comun, cu înțelesul de amulet (N. Cartoian: Cărțile populare în lit. românească, vol. II, p. 135—140 și Iconografie de Dr. E. Cristea, pg. 75—77).

Existența a unei a doua imagini a lui Iisus, nefăcută de mâna omenească, este legată de momentele tragice din viața Mântuitorului, când El se suia pe Via dolorosa. Fiind plin de praf și sudoare, o femeie pioasă, cu numele Veronica, i-a dat o maramă, ca să-și ștergă fața. Pe această pânză, s'a imprimat adevărata față a Mântuitorului și întrucât pânzătura a fost strânsă în palru, au apărut pe ea, palru chipuri ale lui Iisus. E interesant de observat că, numele de Veronica este cunoscut primelor vreacuri creștine. Se presupune că femeia de care e vorba, s'a numit Veronica, nume ce se întâlnește la femeile ludeilor din timpul Mântuitorului, iar din acest nume, s'a format Veronica, fie

prin modificarea involuntară a vocalelor „fie că Biserica a obținut adevăratul chip „Vera icon”, ceea ce se poate obține prin metateză” (Ist. Bis. univ. de E. Popovici cartea I, pg. 131).

Icoană aceasta a fost adusă lui Tiberiu, care se găsea bolnav de cancer în insula Capri și s'a tămăduit. Se mai spune că a fost purtată în Constantinopol, iar iconoclastul Leon Isaurul ar fi nimicit-o. Legenda are mai multe variante, în apus. E adevărat că diferențele se găsesc numai în ce privește numele persoanelor și alte amănunte și nu în ce privește faptul principal. (A se vedea în legătură cu aceasta: „Legende de Dorée” și Christus-legenden, de S. Lagerlöf).

În ce privește fața Mântuitorului, icoanele Veronicii au prezentat-o în două feluri: 1. mai vesel, cum a fost în timpul activității publice, și 2. mai trist cum a fost în vremea patimilor. Evident că, există multe orașe din apus care pretind că sânt în stăpânirea adevăratei icoane a lui Iisus: Roma, Milano ș. a.

Marama sfântă e așezată în bisericile ortodoxe deasupra ușilor împărătești.

Avem, prin urmare, două fețe miraculoase: fața romană occidentală pe marama Veronicii — Robul suferind, — și fața bizantină orientală pe marama lui Avgar — Regele triumfător, — observă D. Merejskovsky.

Imaginea Mântuitorului a mai rămas minunat imprimată pe Sindomul, giulgiul cu care a fost învelit în mormânt trupul lui Iisus. El se păstrează la Torino.

În legătură cu aceste icoane, nefăcute de mâni omenești, Antoniu, Martirul, pelerinii din veacul al VI-lea, ne povestește în „Itinerariul” său că i-a fost imposibil să vadă fața Mântuitorului dintr-o icoană „achiroplită”, fiindcă il orbea lumina extraordinară ce emana din ea, și pentru că

Sfântul Ioan Gură de Aur: „Despre Preoție“

— O carte de căpătâi pentru fiecare preot. Cartea aceasta a ieșit acum de sub tipar, tradusă de părintele ARISTIDE N. GEAMĂNU —

Literatura teologică românească e foarte săracă, trebuie s'o recunoaștem. Nu numai că avem o mică literatură românească originală, dar și traduceri în românește sunt puține. Și aceasta e o mare pagubă. Și paguba e cu atât mai mare cu cât n'avem în românește nici scrierile mai de seamă ale Sf. Părinți.

Iată o pildă mult grăitoare: de 50—60 de ani nu se găsește în librărie nici cartea de căpătâi a fiecărui preot și student teolog, anume: *«Despre Preoție, de Sf. Ioan Gură de Aur. Acum însă vestim cu bucurie că această carte a ieșit la lumină datorită părintelui Aristide N. Geamănu de la Târgu-Jiu, care a tradus-o din nou din grecește și a tipărit-o cu multă cheltuială, făcându-ne nouă tuturor un mare bine.*

Dacă azi lucrarea Bisericii nu se săvârșește peste tot cum trebuie și nu dă roadele dorite de oameni și așteptate de Domnul Hristos, apoi în primul rând de vină suntem noi preoții, slujitorii Bisericii. Să nu ne ascundem după deget și să nu aruncăm vina asupra vremilor și a oamenilor, ci vina s'o căutăm în noi, în inima noastră rece, în viața noastră întunecată de stăpânirea lucrurilor lumii acesteia.

Iar dacă noi preoții nu ne facem datoria cum trebuie, este pentru că nu ne-o cunoaștem bine. Suntem nepăsători față de darul ce este în noi pentru că nu ne dăm seama de marea și înfricoșata misiune și slujbă a preoției. N'avem conștiința mereu vie și simțitoare, că *suntem preoți ai lui Hristos*; că suntem trimiși Lui în lume și deci în noi și prin noi trebuie să trăiască și să lucreze El pentru mântuirea lumii. Acesta e un adevăr dureros pe care-l putem verifica fiecare pentru noi și pe care trebuie să-l privim în față.

Dar dacă este așa, ce avem de făcut? Să continuăm în lăncezeală? Nu! De o mie de ori nu! Ci să ne trezim! Domnul Iisus ne strigă și ne cheamă mereu la lucru și la luptă sfântă. Iată ne strigă și prin vremile acestea de jale și prăpăd, să ne trezim întâi noi preoții, ca prin noi să lucreze El izbăvirea omenirii din grozăvile prăpastiei în care a căzut.

La trezirea aceasta a noastră ne ajută foarte mult și cartea aceasta: *«Despre Preoție»* prin carele marele *Ioan Gură de Aur* ne strigă de peste veacuri, ne cheamă la realitate și ne arată *ce este preoția*. Căci între altele, noi suferim de o grozavă miopie: nu vedem și nu simțim preoția

asa cum e. N'o vedem în toată măreția ei și nici grozava ei răspundere nu ne apasă. Și de aceea suntem nepăsători cu ea. Și dacă noi, preoții, suntem nepăsători cu ea, apoi ce să mai zicem de ceilalți oameni?

Voi da o mică pildă. De curând mi-a căzut în mână un plic trimis de un preot unui părinte consilier arhiepiscopesc din Sibiu. Ei bine, iată cum era adresată: *Prea Veneratului Domn Dr. X, consilier etc.* Deci nici n'ar bănuia cineva că această scrisoare e adresată unui preot, ci ori cine ar putea crede că e adresată unui mirean.

Iată unde ne duce lipsa conștiinței de preot. Și iată de ce minunatul imn de slavă pe care marele dascăl al Bisericii îl înalță preoției, în cartea pomenită mai sus, e nespus de bine venit printre noi. Să ne procurăm îndată această carte și să citim din ea în fiecare zi, spre a nu uita nici-o clipă că noi suntem preoți și că avem de îndeplinit o misiune pentru care ni s'a dat *«o putere pe care Dumnezeu n'a dat-o nici îngerilor, nici arhanghelilor»* (Sf. Ioan Gură de Aur: „Despre Preoție“ p. 54).

Aș vrea să arăt puțin cuprinsul cărții „Despre Preoție“ a Sf. Ioan Gură de Aur, și nu știu cu ce să încep. Despre ce să scriu întâi: despre bogăția sfaturilor și învățăturilor sau despre însemnătatea lor pentru noi preoți? Despre măreția misiunii de preot sau despre înfricoșata ei răspundere? Despre râvna și jertfele ce trebuie să aducă preotul în slujba sa, sau despre virtuțile cu cari trebuie să se împodobească el?

Nu voi putea face nici una, nici alta, căci nu-mi îngăduie locul. Ci voi da doar câteva citate răslețe, lăsându-l pe însuș marele ierarh să ne vorbească despre preoție:

„Deși preoția se săvârșește pe pământ, ea are demnitatea lucrurilor cerești. Căci nu îngerul, omul, arhanghelul, ori altă putere făcută, ci însuși Duhul Sfânt a înființat-o. Încă și pe cei ce trăiesc în trup i-a făcut să săvârșească slujba îngerilor. De aceea preotul trebuie să fie așa de curat ca și cum ar locui în ceruri...”

„Când vezi că Domnul ca o jertfă zace pe altar și pe jertfitor, plecat asupra jertfei și rugându-se, și pe toți însoțiți în sângele Celui pe care-L slăvești, crezi tu atunci că mai ești printre oameni și mai trăiești pe pământ? Ci nu vei fi cu atât mai mult înălțat în ceruri și aruncând din sufletu-ți orice gând trupesc și cu inimă

slobodă și cu minte curățită, nu privești, oare cele ce sunt în ceruri? O minune: O, iubirea lui Dumnezeu de oameni!...” (pg. 52—53).

Dar dacă e așa de mare demnitatea preoției, cât de grea trebuie să fie răspunderea celui ce-o are? De teama acestei răspunderi a fugit chiar Sf. Ioan Gură de Aur când a fost ales mai întâi episcop. Și ca să-și justifice fuga a scris această carte *«Despre Preoție»*. Iar dacă Sf. Ioan Gură de Aur a fugit de preoție, ce vom face noi cari cu nepăsare am dat năvală s'o luăm asupra noastră, și cu nepăsare o purtăm? Vai, mă înfricoșez numai gândind la lucrul acesta.

Deci ce vom face, iubite frate întru preoția lui Hristos? Ne vom pierde nădejdea? Nici de cum. Căci Cel cărui ne-am legat a-i sluji ne va sta în ajutor de vom vrea să-i slujim „cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste”. Dar mai întâi să ne desmetim din somnul lumii, care vrea să ne înghiță. Să punem mâna pe cartea aceasta „Despre Preoție”, s'o citim și s'o răsclitim, și cu lacrimi să cădem înaintea Domnului în sfântul Său altar, înaintea sfintelor Sale Taine de pe Jertfelnic, și să-L rugăm să ne ierte și să ne întărească, să ne lumineze și să lucreze El prin noi nevrednicii. De altfel Domnul nostru atât așteaptă: să-i deschidem inima, s'o curățim de toate întinăciunile lumii și să-L chemăm să intre la noi, să stea cu noi și să lucreze cu Duhul său prin noi, lucrul împărăției Sale în lume.

Să înțelegem barem acum lucrul acesta. Până nu e prea târziu.

Preotul Nicolae Vonica

P. S. Cartea *«Despre Preoție»* despre care am scris mai sus, se găsește de vânzare și la „Librăria Arhiepiscopale” cu prețul de 150 lei, plus spesele postale.

Cuvântul Evangheliei pătrunde tot mai puternic în înținutul dintre Bug și Nistru, salvat de sub stăpânirea păgână a iudeo-comuniștilor ale căror prigoniri sângeroase n'au izbutit, nici după două decenii, să înfrângă rezistența „moldovenilor” noștri de peste Nistru într-o a-și păstra credința și datinile din străbuni. Bisericele, închise s'au pângărite de bolșevici, sânt redade poporului. Până în prezent au fost sfințite 21 de altare, câteva sute sânt în curs de sfințire, iar alte 24 parohii cer să li se trimită preoți. În Odesa s'au înființat șase biserici, în curs de reparații sânt alte opt. Sate transnistriene sânt cutreerate de peste 300 preoți, cari săvârșesc sfintele slujbe necesare credincioșilor. Toți acești preoți, ortodocși români, sânt întâmpinați de transnistrii cu întreg avântul dragostei pentru biserica dreptmăritoare.

INFORMAȚIUNI

Termenul de subscriere, la *Imprumutul Reintegrării*, s'a prelungit până la 1 Februar 1942. Imprumutul este menit, cum s'a anunțat la timpul său, să asigure soarta țării și stabilitatea economică în interior. Ministerul de finanțe a stabilit sumele minimale la acest împrumut, adică suma egală cu impozitul anual. Contribuabilii cari, până la 1 Februar a. c., nu vor subscrie nici această sumă, vor fi supuși unui *impozit de război*, egal cu odată și jumătate impozitul fiecăruia.

— Ministrul finanțelor, dl general Stoenescu, lămurește, că împrumutul reintegrării îndeplinește o înaltă funcțiune națională, vorba fiind de zidirea unei țări noi, prin continuarea acțiunii militare. Se așteaptă dar cu drept cuvânt, ca o seamă dintre oamenii cei *cu dare de mână* să subscrie la împrumut, în împrejurări excepționale, mai mult, decât cetățenii cu venit restrâns.

Sărbătoarea Bobotezei s'a desfășurat la Tiraspol, în sunetul prelung al clopotelor, pe valea adâncă a bătrânului râu Nistru, pe gheața căruia străluceau trei cruci albe, din sloiurile iernii, așteptând procesiunea. Slujba religioasă a fost săvârșită de I. P. C. arhimandrit Iuliu Scriban, înconjurat de preoți. După un sfert de secol de amară soartă, anul acesta crucea creștină a sfințit earăș apele Nistrului și Bugului. Credincioșii, în număr de câteva mii, iau din Nistru apă sfințită și cu făclii aprinse, printre fire de busuioc, iau drumul spre liniștea căminelor.

Concurs. Comitetul central al „Asociațiunii pentru literatura română și cultura poporului român — Astra”, Sibiu, publică concurs pentru mai multe burse de 500—10.000 lei pe anul școlar 1941—42. Reflectanții la aceste burse vor avea să înainteze cereri, până cel mai târziu la 31 Ianuar 1942, Comitetului central al „Asociațiunii” Sibiu, strada Șaguna Nr. 6, unde se pot primi lămuriri și informațiuni.

Recunoștința și lauda unui general. Comandantul armatei germane din Crimeea, generalul Manstein, exprimă cele mai înalte recunoștințe atât comandanților, cât și trupe române din brigada I a vânătorilor de munte, care acolo, departe, la Marea de Azov, a smuls bolșevicilor importante înălțimi dela Ciorgunov în lupte crâncene. „Ținuta eroică a trupelor române — spune ordinul de zi al generalului. — a găsit nelimitată recunoștință a trupelor germane cu care a colaborat.”

această „față se schimbă în continuu, înaintea celor care o privesc” (D. Merejskovsky p. 296).

În sfârșit, tradiția vorbește despre niște icoane ale lui Iisus, pe care le atribuie diferitelor persoane neotestamentare. Astfel, o icoană a lui Iisus, ce se găsește într-o biserică din Roma, se atribuie ap. Petru, care ar fi dat-o lui Pudeus (II Tim. 4, 21).

Erminile, socotesc ca patroni ai artei picturii, pe Mântuitorul „întâiul zugrav”, pe Maica Domnului și pe evanghelistul Luca, care pe lângă că era medic (Colos 4, 14) tradiția spune că era și pictor. El ar fi zugrăvit, fața Mântuitorului, pe Maica Domnului și pe ap. Petru și Pavel.

O legendă din evul-mediu, spune că îndată după înălțarea la cer a Domnului, ucenicii s'au adunat într-o casă din Ierusalim, unde ei începură să se lîngue că, de acum înainte ei nu vor mai putea privi fața Mântuitorului. De aceea ei rugară pe Luca, să reprezinte fața Lui. Luca refuză spunând că, aceasta este cu neputință s'o facă un om. După trei zile de post, rugăciuni și lacrimi, el își câștigă ajutorul de sus și se hotărăște să împlinească cererea apostolilor. Cum trase el conturul feței în negru pe o pânză albă, înainte ca el să-și fi putut lua pensula, și culorile, toți văzură apărând pe pânză fața miraculoasă a lui Iisus.

Altă legendă medievală, și legată tot de Luca, ne spune că, pe când Mântuitorul era pe pământ, Luca a încercat de trei ori să zugrăvească fața Mântuitorului, pentru Veronica. Dar de fiecare dată când făcea comparație între portretul făcut de el și cel viu al Mântuitorului, el constata cu amărăciune că între ele nu-i nici o asemănare. Mântuitorul a zis lui Luca: „Copile, tu nu cunoști fața mea; ea nu se cunoaște decât acolo de unde am venit”.

Apoi El spuse Veronicii: „Astăzi voiu mânca în casa ta”. Și ea îi pregăti masa. Înainte, ca El să se așeze la

masă, fața lui a rămas imprimată pe ea” (O. c. p. 297—289).

Tradiția susține că Nicodim a fost sculptor și că el a sculptat figura Mântuitorului în lemn negru de cedru. Dante pomeneste aceasta în „Infernul” (21, 48).

În legătură cu icoanele, putem afirma că ele au fost în uz în primele veacuri creștine.

Este nu mai puțin adevărat, că Biserica a pus unele restricțiuni în folosirea și lucrarea lor, dar nu le-a interzis. Atitudinea lui Epifanie, de care se spune că văzând la intrarea într-o biserică o pânză cu chipul Mântuitorului, îndată a rupt-o și a poruncit păzitorilor Bisericii să învelească cu ea trupul vreunui mort, își are explicația ei. Gestul lui a fost făcut ca o demonstrație împotriva ereșului antropomorfizilor, cari atribuie lui Dumnezeu ochi, mâni, picioare... De asemenea putem spune că primii creștini au avut unele rezerve față de icoane și din considerație față de mentalitatea iudeilor și a păgânilor.

Avem, în privința aceasta, mărturia lui Eusebiu, care în istoria sa bisericească, spune: „Și am văzut multime de icoane cu chipul Mântuitorului și cu al lui Petru și al lui Pavel, care s'au păstrat astfel până în timpul nostru”. Și apoi dacă n'ar fi fost în uz icoanele, de ce s'au combătut așa de mult încât mai târziu să se poarte adevărate rășboaie pentru nimicirea lor? Evident că ele au fost în uz și au primit un oarecare cult.

Din cele ce tradiția ni-a păstrat cu privire la figura Mântuitorului, putem scoate câteva concluzii:

1. Din toate se desprinde adevărul, că descrierea sau redarea figurii Lui pe cale particulară a fost extrem de dificilă.

2. Mântuitorul a avut o figură asemănătoare cu a oricărui om. Era doar „Fiul omului”, deci a avut un trup asemenea ca orice om (Filip 2, 7—8). Sf. Ioan Damaschin

spunea că: „El avea fața ca noi toți, fiii lui Adam”. Însă fața sa interioară a fost ca a nimănui. Aceasta înseamnă că El a avut fața cea mai personală, mai diferită de a tuturor oamenilor. De aici apoi greutatea de a-i zugrăvi fața.

3. După mărturiile unor scriitori, fața lui Iisus: „era mereu schimbătoare”. Mântuitorul însuși la judecată, își va recunoaște mai multe fețe.

Marele scriitor Origen, comentând o scriere apocrifă, observa cu privire la fața Mântuitorului: „El n'avea un singur aspect, ci și-l schimba de așa manieră ca fiecare să-l poată vedea; fiecăruia El i se arăta sub aspectul de care el era demn”.

O reminiscență, în acest sens, avem și în evanghelii, unde se vede că Mântuitorul apărea, când tânăr unora, când bătrân altora. Sf. Luca spune că „Iisus... era ca de treizeci de ani” (Luca 3, 23); iar fariseii ziceau: „N'ai încă cincizeci de ani” (In. 8, 57). (D. Merejskovsky o. c. p. 311).

4. În sfârșit, tradiția subliniază mult coloritul figurii Mântuitorului.

Materialul informativ ce ni-l oferă tradiția cu privire la figura Mântuitorului, este un bogat mozaic, în care tradiția cea mai veche și autentică se imbină cu legenda, realul cu miraculosul.

Ce să mai spunem de această față, încheind acest capitol, decât ceea ce a spus împăratul Tiberiu către Faustina care-i adusese fața lui Iisus, imprimată pe o maramă, la care privind, el zise: „Acesta e om? Faustina, de ce-ai lăsat să moară omul acesta? El mi-ar fi redat cu siguranță sănătatea”. Apoi îngenunchind în fața icoanei însăngerănă a lui Iisus, a zis: „Tu ești omul! Tu ești, precum n'am nădăjduit să văd niciodată”. Și arătându-și fața sa desfigurată și mâinile în descompunere, adause: „Eu și toți ceilalți oameni sântem fiare sălbatice și monștri, dar tu ești omul... Miluește-mă! Privirea ta mă însănoțează...”

Conferințele unui scriitor român în Germania. Invitat de Institutul de cultură din Germania, cunoscutul scriitor român, dl *Liviu Rebreanu*, a ținut o conferință la Berlin despre: *Spiritualitatea României*, relevând calvarul milenar românesc și evenimentele jahnice dela 1940. Dl Rebreanu a repetat conferința sa la: Muenchen, Stuttgart, Leipzig, Dresda, Goeritz, Breslau și Viena, — primit în tot locul cu multă cinste și simpatie.

Parastas. Implinindu-se trei luni dela moartea eroului *Virgil I. Șortan*, s'a ținut în 7 I. c., în catedrala mitropolitană din Sibiu, parastas pentru odihna sufletului celui dispărut. La pioasa slujbă a participat văduva eroului și o numeroasă asistență.

† **Dr. Petru Debu**, parohul bisericii „Sf. Adormire” din Brașovul-vechi, protopop onorar, fost deputat și senator, decorat cu: Răsplata muncii pentru biserică clasa I, Ordinul Coroana României în grad de Comandor, Medalia Ferdinand I cu spade, Crucea Comemorativă 1916—1918, Vulturul României în grad de cavaler, Medalia Victoria și Medalia Peș, — s'a stins în ziua de 12 Ianuar 1942, în etate de 56 ani, după o scurtă și chinuitoare suferință. Așezarea osemintelor spre veșnică odihnă s'a făcut în 15 Ianuar din biserica „Sf. Adormiri”, Brașovul-vechi, Dumnezeu să-l odihnească!

† **Preoteasa Silvia Doroga**, soția preotului nostru din Idici, protopopiatul Târnava mare, a încetat din viață și a fost înmormântată în 6 Ianuar 1942 în Glogoveț. O deplâng întristat soții, împreună cu un copilăș, precum și toți cei ce l-au cunoscut viața pilduitoare creștinească. Veșnică să-i fie pomenirea!

† **Preoteasa Maria Stănuț**, soția preotului din Săsași, Cornel Stănuț, s'a stins la vârsta de 37 de ani de viață, pilduitoare de credință, de soție și mamă virtuoză, iubitoare celor nevoiași și împăciuitoare celor învrăjbiți. Duminecă, 4 Ianuar, după rânduiala înmormântării slujită la biserică de 3 preoți, plânsă de soțul ei cu 3 copii, de părinți, frate, rudeni și de satul întreg, defuncta a fost petrecută la locul de eternă odihnă. Neuitată să-i fie amintirea!

Act de mulțămire. Dl ing. *Nicolae Mircea*, conducătorul minelor „Titan, Nadrag, Calan” din Teliucul Inferior, cu ocazia fericită: (a botezului celei de a doua odrasle în familie) pentru a cimenta și mai vădit creștinismul său integru și dragostea ce poartă față de legea strămoșească, a binevoit a dona, pentru biserica ortodoxă română *Teliuc*, două exemplare „Ohtoicul Mare, în valoare de 3600 lei. Dl inginer Mircea primească, și pe această cale, cele mai călduroase mulțămiri. — Pr. Gheorghe Turceanu.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, 18 Ianuarie 1942, va predica părintele protopop *M. Neagu*.

Conferință publică se ține Duminecă, în 18 I. c., ora 18, în sala Prefecturii județene. Vorbește dl *Teodor Iacobescu*, — președintele Asociației generale a învățătorilor din România, — despre: Ajutorul ardelean pentru frații moldoveni de peste Nistru. Intrarea benevolă.

Nr. 17.768/1941

Concurs din oficiu

Se publică concurs cu termen de 30 zile pentru întregirea — prin numire din parte Consiliului arhiepiscopesc — a următoarelor parohii vacante de clasa a treia:

1. Dealul Babii; 2. Chiscădaga; 3. Corbi; 4. Luța; 5. Hașdău; 6. Măgura-Băița; 7. Nădăștia superioară; 8. Rădulești; 9. Voia; 10. Valea Iepii; 11. Furcșoara; 12. Grohot.

Cereri de concurs instruite conform Regulamentelor în vigoare vor fi înaintate Consiliului arhiepiscopesc în Sibiu.

Sibiu, din ședința secției bisericești a Consiliului arhiepiscopesc, ținută la 16 Decembrie 1941.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 621/1941

(97) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. II-a **Blăjeni-Plaiu**, din protopopiatul Zarand, județul Hunedoara, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în *Telegraful Român*.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Stola uzitată în comună.

Cereri de concurs, însoțite de documentele necesare și de încuviințarea de candidare a Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta oficiului protopopesc al Zarandului, în termen.

Concurenții se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, într-o zi de Duminecă sau sărbătoare în parohie, pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Bra d, la 10 Decembrie 1941.

Ioan Andreiu
protopop

Nr. 558/1941

(99) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a **Tomnatecul de jos**, din protopopiatul Zarand, județul Hunedoara, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în *Telegraful Român*.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Stola uzitată în parohie.
3. Casă parohială.

Cereri de concurs, însoțite de documentele necesare și încuviințarea de candidare a Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta oficiului protopopesc al Zarandului-Brad, în termen.

Concurenții se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, într-o zi de Duminecă sau sărbătoare în parohie, pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Brad, la 10 Decembrie 1941.

Ioan Andreiu
protopop

Cerefi

Catalogul

publicațiilor editate de *Arhiepiscopia ortodoxă română de Alba-Iulia și SIBIU*

Lei 25

Alcătuie la îndemnul I. P. Sfințitului Mitropolit **NICOLAE** al Ardealului de Păr. Prof. Dr. **Grigorie T. Marcu**; acest Catalog informează rapid, complet și onest asupra bogatei recolte cărțurărești a Sibiului ortodox. Scurte extrase, din recenziile apărute în diverse periodice române și străine, însoțesc lucrările de mare răsunet ieșite din teascurile tiparului șaguniene sub păstoria I. P. Sf. Mitropolit **Nicolae**. Sistemul utilizat la alcătuirea lui, face din acest Catalog un model al genului.

Numai marile case de editură din Apus se pot mândri cu realizări atât de isbutite.

AU APĂRUT:

Calendarul Bunului Creștin pe anul 1942

cu Șematism Lei 75.—; fără Șematism Lei 25.—

Calendarul „Oastea Domnului”

pe anul 1942 Lei 25.—

Calendarele au un cuprins foarte bogat și variat și sunt împodobite cu multe ilustrațiuni frumoase. Se pot comanda dela Librăria Arhiepiscopescă din Sibiu. La comanda de peste 10 ex. se dă rabatul convenit. Pe lângă prețul Calendarelor să se mai adauge încă Lei 15 pt. porto postal — Contra ramburs nu se trimite —

Căutăm

spre cumpărare următoarele reviste și ziare românești din Ardeal

Apărute în Sibiu:

Foaia Poporului (anii 1892—1904, 1910 și următorii); *Foișoara Telegrafului Român* (1876—1877); *Gazeta Poporului* (1917—1918); *Observatorul* (1880, 1885); *Rândunica* (1894—1895); *Revista Teologică* (1908—1911, 1925); *Telegraful Român* (întreagă colecția); *Tribuna* (1900); *Tribuna Literară* (1900—1902); *Vatra Școlară* (1908 și urm.); *Patria* 1919—1920).

Apărute în Blaj:

Cultura Creștină (1917—18, 1920, 1922); *Foaia Administrativă Arhiepiscopescă* (1867); *Foaia Bisericească* (1883—1887); *Foaia Bisericească și Scolastică* (1887—1900); *Foaia Scolastică* (1873—1876, 1878—1879, 1883—1886, 1899 și urm.); *Învățătorul Poporului* (1848); *Musa Română* (întreagă colecția); *Organul Național* (1848); *Revista Politică și Literară* (întreagă col.); *Unirea* (1891—1898, 1902, 1904, 1905, 1907—1910, 1912, 1914 și urm.).

Apărute în Budapesta:

Adevărul — Glasul Poporului (1903 și urm.); *Concordia* (1861—1780); *Familia* (1865, 1867, 1870—1875, 1877—1878, 1880—1897, 1900—1906); *Federațiunea* (1868—1876); *Foaia Ilustrată Română* (1902—1903); *Patria* (1871—1872); *Poporul Român* (întreagă colecția); *Șezătoarea* (1875—1876); *Viitorul* (1884—1885); *Voința Poporului — Voința Poporului Român* (1902—1903).

Apărute în Arad:

Pagini Literare (1916); *Românul* (1912—1918, 1920—1925); *Tribuna Poporului* 1899, 1902—1903); *Tribuna* (1913 și urm.).

În alte localități:

Gazeta Transilvaniei, Brașov (întreagă colecția); *Foaia pentru minte, inimă și literatură*, Brașov (1840, 1844, 1847—1859, 1862—1865); *Revue de Transilvanie*, Cluj (întreagă colecția); *Albina*, Viena (1866—1867, 1870—1872, 1875); *Luminătorul*, Timișoara (1880—1893); *Dreptatea*, Timișoara (1895, 1898); *Drapelul*, Lugoj (1915, 1917—1918); *Libertatea*, Orăștie (1907 și urm.); *Revista Ilustrată*, Șoimuș-Bistrița (1899, 1900, 1902); *Amicul Familiei*, Gherla (1878).

Ofertele se vor înainta Bibliotecii Universității din Cluj, la Sibiu.

Se caută nu numai volume complete, ci și numere răslețe. Biblioteca le primește bucuros și ca donație.

C. preoți să stea

în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Nr. 951/1941

(98) 2—3

Concurs

Se publică concurs pentru întregirea parohiei vacante de clasa a III-a **Ceru-Băcăinți**, din protopopiatul Geoagului, cu termen de 30 zile dela întâia publicare în *Telegraful Român*.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Sesiune parohială de 2 jug. cad. teren arabil situat în câmpia Murășului.
3. Câte un dublu decaltru porumb de fiecare familie.
4. Arenda cimitirului.
5. Două părți lemne din pădurea comunei.
6. Locuință în natură.
7. Stola obișnuită în protopopiat.

Cereri de concurs, provăzute cu toate documentele necesare și cu încuviințarea înalt Prea Sfințitului Mitropolit, se vor prezenta oficiului protopopesc ortodox român al Geoagului în termenul arătat.

Doritorii de-a ocupa acest post se vor prezenta, cu încuviințarea protopopului, în vreo Duminecă sau sărbătoare în parohie la biserică, pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Geoagiu, la 10 Decembrie 1941.

Oficiul protopopesc ortodox român al Geoagului în înțelegere cu consiliul parohial din Ceru-Băcăinți

Teodor Glodeanu
protopop

Nr. 694/1941 Prot.

(101) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. I-a **Ocna-Sibiu**, parohia de jos, protopopiatul Sibiu, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în *Tel. Român*.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salar dela stat.
2. Casă parohială cu 3 camere și bucătărie.
3. Sesiune parohială de 20 jugăre, arător și fânaș, din cari 8 jugăre sânt din Reforma agrară.

4. Stola uzitată în parohie.

Cereri de concurs, însoțite de toate actele necesare, se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român din Sibiu, în termenul indicat. Totodată se va anexa și permisiunea de candidare primită dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc.

Candidații se vor prezenta în parohie, cu prealabila învoire a oficiului protopopesc, în vreo Duminecă sau sărbătoare spre a cânta la strană și a predica, eventual a servi la sfântul altar și a face cunoștință cu credincioșii.

Oficiul protopopesc ortodox român al Sibiului în înțelegere cu consiliul parohial Sibiu, 20 Decembrie 1941.

Mihail Neagu
protopop

Nr. 496/1941

(100) 2—3

Concurs

Se publică concurs pentru întregirea parohiei vacante de cl. III-a **Josani**, cu filia **Peștișul mic**, din protopopiatul Hunedoarei, cu termen de 30 zile dela întâia publicare în *Telegraful Român*.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Sesiune parohială 21 jugăre, pământ arabil și fânaș.
2. Folosirea celor 3 cimitire cca 1 jug.
3. Stolele obișnuite în parohie.
4. Salarul dela stat.

Cereri de concurs se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român al Hunedorei, în termenul indicat.

Candidații vor anexa la cererile de concurs și concesiunea P. Ven. Consiliu Arhiepiscopesc, că pot candida la această parohie.

Candidații se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, în vreo Duminecă sau sărbătoare la biserică, spre a fi cunoscuți de către parohieni. Hunedoara, 8 Decembrie 1941.

Oficiul protopopesc ortodox român al Hunedorei, în înțelegere cu consiliul parohial.

Nicolae Suciu
protopop